

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. név (cím) felperesnek, a dr. Néder Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt név Korlátolt Felelősségű Társaság (cím). alperes ellen, elszámolás iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. június 23. napján meghozott, 56.K.P.630.597/2005/11. számú ítélete ellen, a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja. Az illetéktérítésére vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatja, és a felperes kötelezését 900.000 (kilencszázezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a 20.200.000 Ft ügyvédi megbízási díj megfizetésére irányuló módosított keresetét. Emellett kötelezte a felperest a le nem rótt 1.392.000 Ft kereseti illeték megtérítésére és perköltség megfizetésére. Tényként állapította meg hogy a felperes és az alperes között 1999. január 12-én ügyvédi megbízási szerződés jött létre, amely szerint a felperes megbízást kapott egyebek mellett perbeli képviseletre is. A felek úgy állapodtak meg, hogy az átalánydíjazás mellett a felperest illeti meg sikerdíjként azon megtakarítások fele, amelyek az alperessel szemben indult perekben és eljárásokban kifejtett tevékenysége eredményeként az alperes javára jelentkeznek. Megállapodásukban rögzítették az addig elért megtakarításokat is.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 324. § (1) bekezdése, 325. § (1) bekezdése, valamint 327. § (1) bekezdése alapján azért utasította el a keresetet, mert azt állapította meg, hogy a követelés elévült. Kiemelte, hogy a felperes nem bizonyította olyan esemény bekövetkezését, amely az elévülést megszakította volna. Emellett úgy foglalt állást, hogy a felperes által csatolt okirati bizonyíték nem minősíthető tartozáselismerésnek.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, keresete teljesítését kérte. Az elévülés bekövetkezésének megállapítása miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság anélkül hozott ítéletet, hogy lehetővé tette volna számára az elévülés megszakításának bizonyítását. Előadta, hogy az alperes korábbi ügyvezetőjének jogi képviselőjével tárgyalta a tartozás kiegyenlítéséről, az alperes korábbi ügyvezetője ígéretet tett arra, hogy amennyiben a felperes nem követeli a teljes összeget, úgy azt saját maga fogja megfizetni. A tartozásra figyelemmel az akkor eladás alatt állt alperesi társaság vevőivel is felvette a kapcsolatot. Emellett írásban felszólította az alperest a teljesítésre, amely felszólítás kézbesítésre került. A felszólító levél és az átvételt igazoló tértivevény tárgyaláson történő felmutatását vállalta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával, helytálló döntést hozott.

A felperes keresetében az 1999. január 12-i megállapodásra - mint tartozáselismerésre - alapozva ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a korábban elvégzett tevékenysége után 3.000.000 Ft átalánydíjjal, valamint 20.200.000 Ft sikerdíjjal tartozik az alperes. Az elsőfokú bíróság keresetét elévülés miatt utasította el, amit a felperes fellebbezésében sételmezett.

Az elsőfokú bíróság - a rendelkezésére állt adatok alapján - helyesen állapította meg, hogy perindítást megelőzően bekövetkezett a követelés elévülése. Nem értett ugyanakkor egyet a másodfokú bíróság azzal az álláspontjával, miszerint az 1999. január 12-i megállapodás nem minősül tartozáselismerésnek.

Az okirat tartalma alapján megállapítható, hogy a felek a sikerdíj meghatározása mellett lényegében azt is rögzítik, hogy a felperes által korábban elvégzett tevékenység eredményeként előállt megtakarításból milyen összeg illeti a felperest. Ezt az okiratot az alperes aláírja. Mivel egy korábban már esedékessé vált munkadíj összegszerű meghatározását tartalmazza az alperes jognyilatkozata, az tartalma szerint a Ptk. 242. §-ában szabályozott tartozáselismerésnek minősül. Ez a minősítésbeli eltérés azonban nem változtat azon, hogy az elsőfokú bíróság az

elévülés bekövetkezése kérdésében helyesen foglalt állást. Akár eredeti kötelezettségvállalásnak, akár tartozáselismerésnek is minősül az ügyvédi megbízás, a követelés esedékessé válásával [Ptk. 326. § (1) bek.], illetve a korábban megkezdődött elévülés megszakításával, az elévülés ezen a napon kezdődött (újra) [Ptk. 327. § (1), (2) bek.].

Tévesen hivatkozott arra a felperes a fellebbezési eljárás során beadott előkészítő iratában, hogy a követelés elévülése azért nem kezdődhetett meg ezen a napon, mert még 2003-ban is az alperes alkalmazásában állt. A felperes korábbi, ügyvédi tevékenységével összefüggő munkadíj igényét kívánta érvényesíteni. Ennek a követelésének az esedékességét a későbbi munkaviszonya nem érintette.

A felperes fellebbezésében előadta, hogy az elévülést az alpereshez intézett írásbeli felszólítással megszakította, s vállalta az ezt igazoló okirati bizonyítékok becsatolását a fellebbezési tárgyaláson. Ennek a vállalásának nem tett eleget, a tárgyaláson nem jelent meg, arról való távolmaradását egészségi állapotával indokolta. A tárgyalásról való távolmaradását - az előadottakkal, valamint a csatolt zárójelentéssel - eredményesen kimentette, azonban az általa előadottak nem voltak alkalmasak az okirati bizonyítékok elmulasztott csatolásának kimentésére. A felperest sem az első fokú eljárásban, sem a fellebbezés előterjesztésekor, de a fellebbezési tárgyalást megelőző időszak túlnyomó többségében sem akadályozta semmi abban, hogy az elévülés megszakítását bizonyítsa, legalább levele és a tértivevény másolatának becsatolása útján. Ennek ellenére az állított okirati bizonyítékait nem terjesztette elő.

Az elévülés megszakadásának bizonyíthatatlanságát az ítéltábla a Pp. 164. § (1) bekezdése, valamint 3. § (3) bekezdése alapján a felperes terhére értékelte.

Mivel az elévült követelést a Ptk. 204. § (2) bekezdése értelmében bírósági úton nem lehet érvényesíteni, az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el a keresetet. Ezért az ítéltábla az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az ítélet 1.392.000 Ft kereseti illeték megtérítésére kötelezte a felperest. Ezért a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján a felperes kötelezését az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti maximális mértékre mérsékelte.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében pervesztes lett. Ezért a Pp. 239. § utaló szabálya folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdés alapján a felmerült kiadásait magának kell viselnie, továbbá köteles megtéríteni az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amely az alperesi képviselő munkadíjának általános forgalmi adóját is magában foglalja.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 64. §-a folytán alkalmazandó 6/1986. IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr.
Szücs József s. k bíró

A kiadmány hiteléül: Gosztola Edit Erzsébet tisztviselő